

Cái Chết Cô Ca Sĩ Trẻ

Nguyễn Thanh Hoàng

Sáng nào cũng vậy ngoại trừ những hôm thời tiết xấu, thiếu tá Vũ Linh phải nằm chịu trận trên giường, những lúc ấy anh thấy trong người thật khó chịu. Quen vận động buổi sáng sớm, hôm nào vì lý do gì phải bỏ cử là anh cảm thấy vô cùng khó chịu, tay chân cứ rũ ra như mượn của người khác. Thời tiết Sài Gòn vào tháng này cứ như nàng tiểu thư đông đánh, mưa đó rồi nắng đó chẳng biết đâu mà lần. Bốn giờ sáng anh thức dậy thấy trời trong gió mát, vội vội vàng vàng đánh răng, rửa mặt rồi trông lên người bộ đồ thể thao. Chị Hòa nằm bên cạnh mắt nhắm mắt mở:

- Đêm qua về trễ ngủ đi cho khỏe. Bữa khác tập cũng được mà!

Anh âm ừ trong cổ họng, tuy nhiên vẫn dắt chiếc cub đời 78 cà tàng ra cửa. Từ nhà đến công viên Tao Đàn gần hai cây số. Vừa điều khiển xe, anh vừa suy nghĩ mông lung. Hòa là người đàn bà chịu thương chịu khó, không lúc nào để tay chân nghỉ ngơi nhưng khoản thể dục thể thao thì làm biếng kinh khủng!

Tới nơi, anh gọi xe ở một điểm giữ xe đối diện với công viên. Coi xe là ông cán bộ quân đội đã về hưu, biết anh là sĩ quan công an, ông ta dứt khoát không lấy tiền cho dù Vũ Linh đã nhiều lần nài nỉ đến gãy cả lưỡi. Bực mình, ông ta nói như quát:

- Nếu chú cứ khăng khăng thì ngày mai hãy gọi chỗ khác! Tui nghèo bạc triệu chứ không cần mấy xu còm của cậu. – Đoạn ông già nhìn Vũ Linh cười hềnh hếch để lộ hàm răng xô lệch:- Bộ chú muốn tôi bị mang tiếng là bóc lột đồng chí của mình hay sao!

Đoạn, ông ta làm mặt giận trông rất buồn cười. Cảm ơn bác, Vũ Linh nói. Họ trở thành đôi bạn thân từ đó. Thỉnh thoảng sau buổi tập anh mời bác giữ xe đi uống cà phê rùng rình hầu bao thì làm tô phở tái, phải thật lòng thú nhận phở ở đây rất ngon nhưng hơi mắc không hợp với lương cán bộ công chức nhà nước ba cọc ba đồng.

Chạy bộ được hai vòng sân, Vũ Linh uốn éo hai mươi bốn động tác thể dục trên khoảnh đất trống đối diện gian hàng triển lãm hàng mỹ nghệ thì bất ngờ chuông điện thoại di động reo lên inh ỏi.

- A lô! Tôi, Vũ Linh nghe đây!

- Cậu đang làm gì đây, tập thể dục à. Đây là thói quen tốt của người chiến sỹ công an nhân dân! Tôi già rồi không có sức khỏe để chạy như cậu nhưng sáng nào cũng đi bộ vòng quanh sân bóng đá. Vợ và con cậu vẫn khỏe đấy chứ?

Người gọi anh không ai ngoài trung tá Trần Đàm.

- Vâng! – Vũ Linh đáp. Chắc chắn có việc quan trọng, Vũ Linh nghĩ thầm.

Đồng chí trưởng phòng cảnh sát điều tra đăng hắng mấy cái và tiếp tục câu chuyện:

- Cậu đã từng nghe ca sỹ Thảo Phương hát chưa nhỉ?

Vũ Linh gật đầu trong lòng không khỏi phân vân không hiểu chuyện cô ca sỹ trẻ, gương mặt thánh thiện như đức mẹ đồng trinh có dính dáng gì đến công việc sắp trao đổi, tuy nhiên anh cũng tham gia vào câu chuyện:

- Đã! – Vũ Linh đưa ra nhận xét:- Một giọng ca đẹp vô cùng triển vọng. Album “ Ban mai xanh “ phát hành tháng vừa rồi đã đạt kỷ lục về số lượng phát hành, tất nhiên ngoài việc quảng cáo rùm beng chúng ta phải công nhận chúng ít nhiều có giá trị về mặt nghệ thuật. Xem ra con đường nghệ thuật đang rộng mở trước mắt cô ca sỹ xinh đẹp này. – Sức nhớ ra một chuyện Vũ Linh nói:- Thủ trưởng, tôi được người bạn tặng cặp vé mời xem buổi live show của Thảo Phương ở sân vận động X...

Giọng trưởng phòng Trần Đàm đượm vẻ buồn rầu:

- Chúng ta không còn có cơ hội đó, đồng chí thiếu tá thân mến, Công an quận Y. vừa báo lên ca sỹ Thảo Phương đã bị sát hại tại nơi ở riêng.

Vũ Linh giật mình suýt đánh rơi chiếc điện thoại.

Trần Đàm nói:

- Đó là lý do tôi gọi điện cho cậu vào lúc này. Cậu nhanh chóng đến ngay hiện trường xảy ra án mạng. Đây, cậu có biết số điện thoại cố định của trung úy Lê Quang không nhỉ? Tôi đã nhiều lần gọi vào di động của cậu ta nhưng chẳng thể nào liên lạc được.

Vũ Linh liên lạc với Lê Quang, sau đó anh lật đật trở về nhà, thay quần áo đi liền, chẳng kịp “ giải quyết “ tô mì gói còn bốc khói do vợ đã chuẩn bị sẵn.